

Боян Думанов

Далеч от моя дом

Бягам, само бягам. Знаете ли какво е това? Сигурен съм – не. Вие сега спите под своите топли завивки, а луната, жълта и пълна като за празници, на които се разчленяват младенци за берекет, свети през прозорците. Чувам след себе си тропота на копитата, тихите подвиквания на ездачите. Меч се вади от ножницата, стрела стърже по тетивата – и всичко това е за мен. Кой ли съм аз? Е, който трябва. Не е нужно да знаете. Важното е сега, че аз бягам, а това не трябваше да е така преди няколко дни. Лошо е да се забъркаш в такива дела.

Имаме си гора край село. Старите ѝ викат „Ельовото“, а аз никак, защото не вярвам на глупости. Такъв съм си, старите ми разправят, че няма да свърша добре, но мога ли да вървя срещу себе си? А самите старци също не вярват на приказките си, дето са ги чули от дядовците си, а те... и т.н. Но онзи ден старият Гечо ме вижда и ми разправя през кривите си зъби:

– Чу ли снощи шумоленето около Дървения Хако? Дяволски изчадия...

Дървеният Хако е нашият свещен дъб и да се шуми около него е все едно да вдигаш шум до спяща мечка. Веднага забързах натам, но около обраслия с лишеи старец не видях нито кървави парцали, нито стърчащи изпод ланската шума ръце. То по принцип приказките на Гечо са верни, колкото и ракията, която продава, но природата ми е да си пъхам дългия нос във всяка работа.

Та така, въпреки липсата на зловещите останки, аз открих светещия с помръкнала светлина камък, окачен на верижка. Верижката беше скъсана, но камъкът си струваше и аз реших да го задържа. Не че има на кого да го продам или подаря, но бляскавите неща радват очите ми. Нощем го окачвам на шията си, за да не го загубя, а освен това сънувам и разни сънища. Веднъж сънувах, че си вървя по някаква ливада и слънцето залазва. Изведнъж чух тънък гласец, сякаш някой ме вика по име. Обърнах се и видях малка фигурка, просто дребна сянка, която идваше към мен. Махна ми с ръка. Дребният изрод ме познаваше, но аз се събудих. След това отново ме спохождаше същото видение, като моят приятел ставаше все по-голям. Всъщност не по-голям, а по-дълъг и безплътен.

Това продължи известно време, докато една нощ той не ме настигна и аз се спрях, за да го огледам по-добре. Вътре в очертанятия на сянката мярнах обещания за жестока разплата и проливаща се кръв, откраднати души и мъщения вовеки веков. Тази нощ, когато се събудих стреснат от съня си, чух кучетата да вият, а луната се блещеше срещу мен.

Беше пълнолуние.

За такива случаи си имаме шаман и след като му разказах за сънищата си, той поиска да види моя камък. Това беше и причината, поради която избягах от село. Щом го извадих от пазвата си, светиня му се облещи, хвана се за гърлото, а не след дълго се запали и изгоря в нечестиви пламъци. Грях е имал човекът, но съселяните ми не го приеха го приеха така и аз побягнах, накъдето ми видят очите и поведат краката. В гората беше много по-спокойно и тихо. Нямаше и следа от наострени брадви, бляскащи ножове и усукани въжета, но проклетия камък беше с мен и аз не знаех какво да го правя. Освен това не ми се щеше и да се разделям с него. Вътре в него имаше нещо, което неудържимо ме привличаше и приканваше. Камъкът беше жив, колкото и да ви се струва невъзможно.

Последната нощ не исках да заспивам. Лежах под едно дърво и се насилвах да не затварям очи. Утре щях да стигна в града, където никой не ме познаваше и да започна на чисто. Но нощта предстоеше. Луната ме гледеше пълна и жълта, а аз гледах нея, защото си мислех, че така няма да задрема. Тогава малко встрани от мен видях сянката. Този път беше съвсем ясен висок силует, загърнат в наметало. Имаше блестящи очи, които прогаряха дупки в душата ми.

Сянката протегна ръка – ясно бе какво иска. Мисълта ѝ беше властна. Заповядваше ми да се подчиня и ме заплашваше с ужасни мъчения, или пък ми обещаваше награда и покой. Трябваше да направя каквото иска, иначе ме очакваха студени като лед остриета и вечни мъки в безкрайна пустота. Събудих се и отново видях луната, но сянката пак беше тук. Проклетото нещо сякаш добиваше сили и плътност с растежа на нощното светило. И явно щеше да бъде край мен през следващите две нощи. Нямах време за губене, зарязах всичко, хванах камъка с ръка и побягнах. Сега изобщо не беше сянка, а плътно създание, защото чувах как пукат клоните по пътя му.

– Стой и предай това, което не ти принадлежи! – чух леден глас зад себе си. – Не можеш да се спасиш. Подчини се!

– Много добре те познавам и няма да получиш нищо. Камъкът е мой и на теб не ти трябва – отговорих аз.

Твартата изсъска и чух как вади острие от ножницата си. Точно тогава луната се скри зад облак и аз изпаднах в непрогледен мрак. Клоните ме шибаха през лицето, а хрусталаците ме дърпаха, сякаш му бяха съюзници.

Изведнъж чух песен. Беше толкова омайна, че не се съдържах и се заслушах. Не разбирах нищо от думите на песента, но краката ми сами тръгнаха към нея. Вървах през шубраците и гласът ставаше все по-силен. Луната се показва и освети гола ливада, на която се бяха събрали много от съществата като това, което ме преследваше, загърнати в мантии. Бледите им лица се обърнаха към мен, а аз пълзях, въпреки съпротивата си към центъра на техния кръг. Ледена скръб бе обзела сърцето ми, слушайки песента. Мястото явно беше древно светилище и всичко това беше част от култа. И аз щях да съм жертвеното животно. Аз, който само допреди седмица живеях съвсем спокоен живот и няхах проблеми с никого. Не беше справедливо.

Усетих, че камъкът пулсира на гърдите ми. Погледнах и видях как сияе с кървавочервен отблясък дори през дрехите ми. Обзет от внезапен гняв скъсах верижката и извадих камъка. Нощта сякаш се запали, а наобиколилите ме твари вдигнаха ръце, за да се предпазят от гибелната светлина. Но напразно – косите им пламваха, а крайниците им догаряха като съчки. Песента бе прекъсната внезапно и аз не чувствах магията, защото тази, която пееше, стоеше пред мен и гледаше ужасено горящия камък.

Светещите й очи се пръснаха и тя лумна като клада. От гората изскочиха няколко конника и се втурнаха към мен. Извистяха стрели, една от тях ме уцели и ме заболя като змийско ухапване. Но нищо вече не ме спираше и аз се втурнах между дърветата, сякаш преследван от сто дявола, а то така си и беше. Не знам колко съм тичал, целият изподран, но изведнъж разбрах, че никой не ме преследва. Луната вече бе залязла. Трябваше да се погрижа за раната си и да помисля.

Събитията от нощта ме наведоха на мисълта, че камъкът не е изконно притежание на тези, които ми причиниха толкова неприятности. Напротив, даже явно им вредеше, стига обаче да бъде държан от подходящите ръце. Тези ръце, поне засега, бяха моите и аз щях максимално да удължа този срок.

С превързано рамо и олекнало сърце привечер стигнах до града. Явно бях спасен. Досещах се и що за твари са тези, които ме преследват като вълци. Но името им не трябваше да изговаря често, защото откак хората вече ги мислят за бабини деветини, не са толкова силни, и колкото по-малко мислиш за тях, толкова по-слаби стават. Но никога не изчезват, защото владенията им са малко встрани от този свят и те не винаги могат да влизат в него. Те обаче са врагове на такива като мен. И

то големи врагове.

Още същата нощ ме откриха в града и ме преследват. Затова чувате сякаш носени от вятъра викове и конски тропот. Пълнолунието обаче е към своя край и повече няма да се стряскате насън. Не че аз няма да ви уплаша. Дългият ми нос, излезлите от устата зъби и мътен поглед не са сред нещата, които хората харесват. Но това няма значение. Наричайте ме с всякакви имена, но бягайте от мен, защото съм гладен. Имам мисия, която смятам да изпълня, и мисля че знам как. Така че заспивайте с онези историйки, докато можете, защото скоро от кралството на елфите камък върху камък няма да остане. Помнете ми думата!

КРАЙ

© 2002 Боян Думанов

Сканиране: stooth
Разпознаване и редакция: moosehead, 2009

Издание: Списание „Зона F“, бр.3/2002

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11566>]